

RIJEČ UREDNIKA

Cijenjeni čitatelji i suradnici, s ovim sveskom *Metodičkih ogleđa* ulazimo u jedanaestu godinu mojeg uređivanja ovog časopisa. Od inicijalnog sveska krajem 1990. pa do kraja mog prvog uredničkog mandata krajem 1994. časopis je izlazio redovito. Zatim su u šest godina izašla samo tri sveska. Nakon što sam s novim uredništvom, kojemu zahvaljujem na izvrsnoj suradnji, početkom 2001. ponovno preuzeo uređivanje *Metodičkih ogleđa*, časopis izlazi redovito. Broj suradnika se proširuje, javljaju se mlađi autori i časopis sve više dobiva na ugledu. I s te bih strane trebao biti i jesam zadovoljan. No, u deset godina svog uredničkog mandata nisam uspio ostvariti ono što sam zapisao u osnivačke dokumente časopisa i što je od samog početka bio moj san. Da *Metodički ogleđi* postanu začetak stvaranja stručne javnosti koja nam u prosvjetnoj djelatnosti tako nedostaje.

Podosta je znanstvenih i stručnih časopisa u nas koji se bave odgojem i u kojima se može naći mnoštvo vrijednih članaka o ovim ili onim vidovima odgoja. Ali, ono što pritom bitno nedostaje to su reagiranja i rasprave. Tek tu i tamo ponetko se javi reagirajući na objavljeno. Ni u *Metodičkim ogleđima* nije drukčije iako sam se uvijek nadao i nastojao da naš časopis postane *agora* na kojoj će se stručnjaci sučeljavati i raspravljati o odgojnim pitanjima. Nažalost, nisam uspio.

Svatko tko redovito prati *Metodičke ogleđe* mogao je uočiti da naš časopis objavljuje radove često suprotstavljenih teorijskih polazišta, nastojeći podupirati pluralizam i stvarati pogodno ozračje za razgovor i raspravu. U tom naporu objavljivali smo i dalje ćemo objavljivati tekstove autora raznih struka koji o odgoju pišu s različitom filozofskom pozadinom. S mnogim objavljenim stavovima ne slažem se i rado bih s njima zapodjenuo raspravu, ali neprimjereno bi bilo, priznat ćete, da urednik raspravlja s autorima u časopisu koji uređuje. Štoviše, uvjeren sam da bi to autore odbilo od objavljivanja u našem časopisu. Međutim, rado ću podržati one koji odluče otvoriti razgovor, pa i raspravu, s autorima objavljenih tekstova, uključujući i mene kada se javim kao autor. Mi moramo naučiti biti dio stručne javnosti i kao autori odgovarati na pitanja i primjedbe stručne javnosti. Jer, tek ćemo time ostvariti razinu komunikacije koja je zaista stvaralački poticajna.

Mi koji djelujemo u odgoju ne bismo se trebali ponašati kao činovnici koji poslušno očekuju i izvršavaju upute i naredbe pretpostavljenih, nego kao samosvojni stvaraoci koji znaju što i kako namjeravaju djelovati i koji su to svoje »što i kako« spremni odgovorno izložiti kritici stručne javnosti. Jer, nikakvi recenzenti, nijedno uredništvo ili ministarstvo ne može biti dovoljno dobra zamjena stručne javnosti.

Sanjam dan kada će ponajprije nastavnici redovito kritički pisati, u našem ili u drugim časopisima, o nastavnim programima, o udžbenicima, o obrazovanju nastavnika, o školskom prostoru itd. s namjerom da utječu na njihovo poboljšanje. Sanjam dan kada će o ciljevima odgoja raspravljati oni koji se njime bave, ne čekajući da im te ciljeve propiše država. Sanjam dan kada će sav taj stručni i znanstveni autizam u našem i drugim časopisima prerasti u sugovor, sumišljenje i sudjelovanje. Ostale su mi još dvije godine ovog uredničkog mandata u nadi da će mi se san konačno ostvariti. U nadi da ćete ga vi dragi čitatelji i suradnici ostvariti.

Pišite nam, reagirajte na ono što objavljujemo, ili što drugi objavljuju. I ne zamarajte se pritom pitanjima o autoritetima. *Non quis, sed quid* kaže latinska poslovice. Stoga, ako mislite da imate što reći, onda to i recite, a mi ćemo objaviti.

Do čitanja.

Milan Polić